

«—Οχι, στρατηγές, άπειροθήν, άλλα πρόσει να μπούμε επάνω Μιλάνο.

«—Ας μπούμε λοιπόν, έμπροσ! είπεν ο Βοναπάρτης.

«Και έπι οφελής τών γρεναδιέρων του, έπροχώρησε πάλιν και έφυγεν εἰς τὸ γεφύριο.

Τὸ ἐπέρασαν τροχάδην. Συγχρόνως τὸ ιππικὸν ἐπέρνουσε τὸ ποτάμι. απὸ τὸ φρύγοτερον μέρος, καὶ ἔτσι οἱ Αὐστριακοὶ ἐπέρικυλωθῆσαν.

«Ἐκερδίσαμεν τὴν μάχην τοῦ Λόδι, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰσῆλθαμεν εἰς τὸ Μιλάνον.

«Α, κύριε Δεπρεώ! οὗσον καὶ ἄν δὲν θέλῃ νὰ γίνη κανεὶς στρατιωτικός, οὗσον καὶ ἄν προτιμῇ τὴν εὐγενῆ τέχνην τοῦ χοροῦ, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ γάρεται, νὰ μὴν ἐνθυμούσεται, οὗτον βλέπει, ἔγαντικήροφον στρατόν, τοῦ ὅποιου ἀποτελεῖ μέρος, νὰ εἰσέρχεται θρηματικῶς εἰς τὴν κατακτηθεῖσαν πόλιν!

«Ἐγνοεῖτε οἱ μωροί, διτές γεννήθησαν. Μόλις ἐπεράσαμεν τὸν μεγάλον δρόμον τοῦ Μιλάνου, ἀφίσα τὸ σύντομα καὶ τὴν τραχαναέαν Μιλανέσιον ἀπὸ ποὺ πηγαδίσουν εἰς τὸ θέατρον!»

«Ἐχεῖ μού εἴπατε διτές θὰ εὔρισκα τὴν μεγάλην χορεύστριαν. Τὸ θέατρον δύναε, τὸ ὅποιον μετά τὰ πολλὰς περιπλανήσεις κατώρθωσα νὰ εὔρω, ήτο οὐλειστόν. Έκαμα τότε τὸν γύρον τοῦ μεγάλου αὐτοῦ κτιρίου, καὶ ἀνεκάλυψα μίαν χαμηλήν πορτούλαν. Ήτο η κατοικία τοῦ φύλακος, άλλα κλειστὴ καὶ αὐτή. Θέ μου, τὶ ἀσχῆμα ποὺ ἔφεροντο αὐτοὶ οἱ Μιλανέσιοι πρὸς τοὺς Γάλλους ποὺ ἤρχοντο νὰ τοὺς ἐπισχεφθῶν!... Αρχιτεκτονικά τὴν πόρτα δυνατά, μὲ χέρια καὶ μὲ πόδια, καὶ ἐπιτέλους ἔνας γέρος ἀνθρωπάκος ποὺ διμιούσεν ἀγνωστη γλώσσα, μού ἀνοίξε τρέμων, διότι ἐνόμιζεν διτές θέτοντας γάλλος στρατιωτης ποὺ ήθελε νὰ βλάψῃ αὐτὸν ή τὸ θέατρόν του.

«Οταν δύναε μὲ εἶδεν, ήσυχασε λιγάνι καὶ μὲ ἥρωτησε τὸ γυρεύων. «—Θέλω, τοῦ εἴπα, νὰ ἴδω τὴν Ζαρίνη ἀμέσως.

«Ο γέρος ὑψώστε τὰ χέρια πρὸς τὸν οὐ-

ρανέν.—«Α, καὶ δύναστε μὲ τὰ κορακίστινα τοῦ τὸ Ζαρίνη δὲν εἶνε πιὰ ἐντῷ! ἔφυγες μακρύ, πολὺ μακρύ, σὲ δόν Παρσίσια!

«Αὐτὴ η ἀπάντησις μὲ ἔκοψε εἰς τὴν μέσην! Πάει; δέχθηκα νὰ γίνω στρατιώτης τοῦ ἔχθρου μου, τὸν ἀκολούθησα εἰς τὴν Ιταλία, τοῦ σήκωσα τὰ γυαλιά, ἥλθα μαζί του ώς τὸ Μιλάνο, δέλα αὐτὰ διὰ νὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν μεγάλην χορεύτρια τὰ σκαρπίνια της καὶ νὰ μὴν εἶναι αὐτὴ ἐδῶ; νὰ λείπῃ εἰς Ρωσία;!

Μου φαίνεται, διτές δὲν μὲ ἐκύτταζεν διὸ ηλίθιος ἐκείνος Ιταλός, θὰ ἔκλαιγα ἀπὸ τὸ κακό μου.

«Οταν μὲ εἶδε τὸσο λυπημένον, διτές προτιμᾷ τὴν εὐγενῆ τέχνην τοῦ χοροῦ, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ γάρεται, νὰ μὴν ἐνθυμούσεται, οὗτον βλέπει, ἔγαντικήροφον στρατόν, τοῦ ὅποιου ἀποτελεῖ μέρος, νὰ εἰσέρχεται θρηματικῶς εἰς τὴν κατακτηθεῖσαν πόλιν!

«Ἐψήξα στὸ σωζό καὶ ἀδιάλεξα δύο,

τὰ λιγάτερα παλιά. Εἶνε θύμως λερωμένα, μαυρισμένα, τοιμένα, ἔλειπνα.

«—Καὶ τὶ σὸ θέλει οἱ μικρὸς κύριος τὸ Ζαρίνη;

«Ολ' αὐτὰ μοῦ ἀφάνησαν ἀσχῆμα, ρυπαρά, ἔλειπνα. Σκόνη πάντοι καὶ δένδροι γάρτινα. Η μεγάλη Οπερά τῶν Παρισίων, τοῦ μᾶς ἐνθείαζε παντα, δὲν θὰ μοιαζει βέβαια μὲ αὐτὸ τὸ παλιόντο.

«Τελοεπάντων, νὰ μη σᾶς τὰ πολυτογάδι, ὁ φύλαξ μοῦ ἔθειεν ἔνα σεντούκι, εἰς τὴν γωνίαν μᾶς μεγάλης σάλας, ποὺ τὴν ἐτριγύριζαν καθέρεται. Πρέπει νὰ ηταν τουλάχιστον πενήντα λευκάσια σκαρπίνια τοῦ χοροῦ μέσα· τοῦ τούτου!

«—Ορίστε, μοῦ εἴπε παίρνεις διτές θέλεις εἰς τὴν Ζαρίνη.

«Ἐψφροτώνου με λοιπόν, πεισματάζη τοῦ διαβόλου, στρατόζυλο! ἀνέκραζεν διὸ Βοναπάρτης.

Καὶ ἀπειροκόρυθρη γελῶν.

Μετ' διλγάδες ἡμέρας, οἱ Λουδοβίκος, εἰς τὸν ἀποιτον, ὁ ἀρχιεπίσκοπος εἶχε χορηγήσει τὴν ζητήθεισαν ἀστειαν, ἀνεγράψει διὰ τὸ Παρίσιο μὲ τὴν ἀκολούθιαν τοῦ Συνών, τοῦ ὑπασπιστοῦ, διόποιος ἐπεφορτίσθη ἀπὸ τὸν Βοναπάρτην νὰ φέρῃ τὸ Διευθυντήριον τὴν τάξεως καὶ τῆς ζηγίας.

Ἔεις ἄλλου, διατον μία λέγαντα λαμβάνη εἰς τὸ Διευθυντήριον τὴν εἰδήσιν τῆς Αρκόλου, τοῦ

νίκης τοῦ Λόδι καὶ τῆς καταλήψεως τοῦ Μιλάνου.

Ο παῖς τοῦ στρατοῦ, ἐγκαταλείπων τὸ στράτευμα τῆς Ιταλίας καὶ διὸ ἀρχηγόν του, τὸν ὄποιον οἱ στρατιώταις ἀπεκάλουν τῷσα «Κοντοδεκαέα», η ναγκάσθη, νὰ ὅμολογησῃ καὶ ἔστιτον, διτές διὸ θέλεις.

Ο Λουδοβίκος ἐσκέφθη μιαν στιγμὴν καὶ ἔπειτα τὸ ἀπεράσιστον:

—Αφοῦ μὲ ἔρωτάπει τὸ ἐπιθυμῶ, εἴπε, σᾶς ἀποκοίνωμαι ὅτι θέλεια γὰρ γρίσω στὸ Παρίσιο για νὰ δώσω εἰς τὴν μητέρα μου τὰς οἰκονομίας μου καὶ εἰς τὴν μητέρα μου φίλη Λευκοθέα τὰ σκαρπίνια τῆς Ζαρίνη.

—Εἰσφροτώνου με λοιπόν, πεισματάζη τοῦ διαβόλου, στρατόζυλο!

—Ενῷ εἰς τὴν Ιταλίαν συνέβαιναν δια γνωρίζομεν ἀπὸ τὰς ἀπιστολὰς τοῦ Λουδοβίκος, αἱ ἐγγραφαὶ τοῦ στρατοῦ τοῦ Λαζαρίτης πολλαῖς τοῦ Βοναπάρτης εἰποτερεῖσαν τὸν μαθητή τοῦ τούτου τοῦ εἶχεν αὐξηθῆ, διότι αἱ νίκαι τοῦ Βοναπάρτητος ἐντοσχούν τὸ Διευθυντήριον καὶ οἱ ἄγνωστοι εἰποτερεῖσαν τὸν διάρκειάν του καὶ εἰς τὴν διοιστικήν ἐπαναφοράν τῆς τάξεως καὶ τῆς ζηγίας.

—Εἴς ἄλλου, διατον μία λέγαντα λαμβάνη εἰς τὸ Διευθυντήριον τὴν εἰδήσιν τῆς Αρκόλου, τοῦ

πίσοι καὶ τοῦ Λόδι, εἶνε φυσικὸν νὰ γαίρεται καὶ νὰ θέλῃ νὰ διατεκδάσῃ.

(Ἐπειτα συνέχεια)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΡΑΛΛΑΚΙ

Βότανα νὰ παίζωμε στον γιαλού τὴν ἄρρω κ' ζυγχα νὰ τρέψωμε. Καθισμένοι χάρια, βότανα νὰ παίζωμε στον γιαλού τὸν ἄρρω.

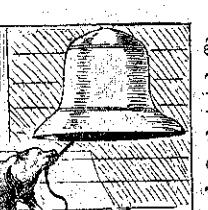
Κόρας' άνθισσονανεθενε καὶ μᾶς δροσίσουν κι' δια θά περάσουνε καὶ θά μᾶς ἀφίσουν.

Κάποιο κύμα σέρνοντας τὸν ἄφρο στὴν ἄρρω κοραλλάκι φέρνοντας θά μᾶς ρίξει χάρια. Κάποιο κύμα σέρνοντας τὸν ἄφρο στὴν ἄρρω.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΙΤΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Σκύλος κωδωνοκρούστης

Απέξω ἀπὸ ένα σάρον, εἰς τὰς Ήνωμένας Πολιτείας, ὑπάρχει κρεμασμένος ἔνας μεγάλος κώδων. τὸν ὅποιον ὁ φύλαξ τοῦ φάσου κυτταφές είναι εἰνε

βούγλη, διὰ νὰ εἰδοποιῇ τὰ πλοῖα.

Ο φύλαξ ἔγινασε τὸν σκύλον του Σάιλορ

νὰ κυτταφές εἰνε τὸν κώδωνα.

Καὶ τὸ ξένηντον ζόρον ἔκτελει πιστότατα τὰ

κοθίκοντα τοῦ κωδωνοκρούστην!

Τὸ μεγαλήτερον βλήμα τοῦ κόσμου

Ίδετε τί μεγάλον ποῦ εἶναι αὐτὸ τὸ δεσμόιον! Τὸ μεταγειτίζεται ὁ στόλος τῶν Ηνωμένων Πολιτείας. Εινέργεια, διὰ τὸν διάστημα τοῦ μείζων δενάρων η μὲ ἔνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὄντατα δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ διάστημα τοῦ διάστημα δωρεάν, τὸ πρώτον υληρωθσόμενον δὲ έντοσθεν, τὸν δὲ λοιπὸν διτές έξαμηνίαν. (Ἐάν κληρωθῇ ὁ συνδρομητής, η τριμηνίαν.)

Αύστησις τοῦ Παρισίου καὶ Μαγικής Εἰκόνος τοῦ γου φυλλαδίου

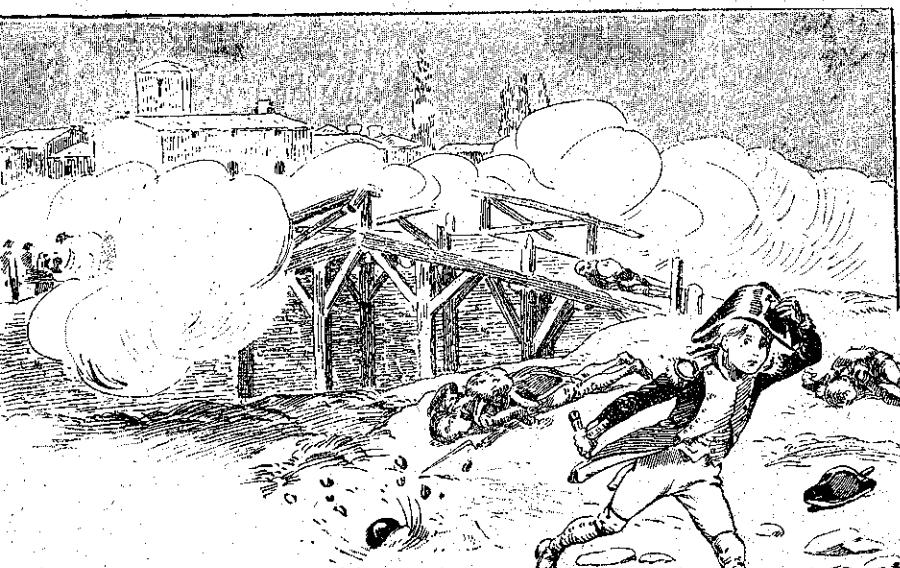

Ενας καλιεργητής τῆς Γαλλίας, διὰ τὸ προφυλάξει τὰ ὄπαροφορά δένδρα του, εἴστησε εἰς τὸν κήπον του ἔνα πάσσαλον μὲ ένα παληκάπελλο.

Ἐνας σπουργίτης, οἱ ὄποιος δὲν ἔφερεν καὶ διαφόρους σκοτεινούς διαδόμους, ἀτελείωτους, ώς ποὺ ἔφερεν σκαρπίνια τῆς Ζαρίνης, οἱ ποιητές τοῦ Βασιλόπαιδα, ἀρχαῖον Βασιλόπαιδα, ἀρχαῖον Ιστορικόν, ἀρχαῖον Βασιλέα, πόλιν τῆς Ελλάδος καὶ Μούσαν.

α) Ίδου πώς θὰ συναρμολογηθοῦν τὰ 8 τεμάχια διὰ νάποτελεσθῆ τὸ κέλειον τετράγωνον.

β) Ο ἄνδρας τῆς κυρίας σχηματίζεται εἰς τὸν φίλογον τοῦ καπέλου τῆς.

«Πήκουα εἶτα αὐτιά μου ἔγαντα, ποὺ δὲν εἰχειρα τί είναι...»

(Σελ. 71, σ. γ.)

«—Ηλία, τοῦ εἴπα, νὰ τῆς γυρέψω τὰ σκαρπίνια της γιὰ τὴν μικρή μου φίλη Λευκοθέα.

«—Ο γέρος τότε,

“Ιδε τον Οδηγόν τού

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδομή τού, Κεφ. B

Ο ΝΥΚΤΟΦΥΛΑΞ

Ντούκι! Ντούκι! Ντούκι! ήχει η ράβδος του νυκτοφύλακος (μπετζτή) έπι τον λιθοστρώτου (καλδεριμού) τού στενού δρομίου. Είναι ήδη για βαθεία, και έκτος της παγεράς σιγής ήτις μάς περιβάλλει, δέν ακούνται είμι και ολακάλι τών κυνῶν και ή ώχω τών κτυπημάτων της ράβδου του μπετζτή. Από καιρού είς καρόδην έν ατελείωτον γιαγκηνθάσαρ (επίσια φωτιά) και το βήματα του απομακρυνομένων γιακτοφύλακος, δοτις άπερχεται δόπως και έπλησισας, περιβαλλόμενος από πεπλον βαθέος μυστηρίου, διακόπτουν τήν μελαγχολικήν σιωπήν, και τόσον είναι άγρια και μυστηριωδή, ώστε όγιος διατρέχει δόλον το σώμα μας, και περίεργων αισθημάτων μάς καταλαμβάνει.

“Η δάνιοια μάς φέρει είς μπομεμακρυμένας έποχας, είς τους στενούς και σκοτεινούς διαδρόμους τών Βιζαντινῶν σινοικιῶν, είς τους δόποις ήσαν υπό προσωπίδας και μαύρους μανδύας οι εύγενεις ή οι λησταί τοσαντά διέπραττον και κονγήματα.

Ολίγον πρό τού θανάτου του ή μόη μετανοεῖ και ζητει συγχώρησιν, άλλα πολὺ άργα! ή μετανοιά του είς τίποτε πλέον δέν τά τού χρησιμεύση, είς τον κύριον τούλαχιστον αιτόν, είς τον άλλον.. τίς οιδε....

Βάρκα τού Κανάρη

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΧΙΟΝΙ

Τό πρώτο χιόνι σήμερα μάς ήλθε, εί χαρά! Τρεχέτε κι' δες σφίσωμε τη σόμπτα, τό

μαργάριτα. Νά μετέωρε μέσ' στη φωλιά δέν είμερα

μωρά. “Ας θυρόμε νά θαυμάσωμε της φύσεως

[τά κάλλι!]

“Ελάτε νά γελάσωμε, νά παιζώμε χιονίες, Γιατί θά λεωφή στη στιγμή το εμβρόφο τό

χιόνι... Ελάτε, μή φοβδάστε, παιδιά, τίς παγωνές, Στό σπίτι άφηστε τά παλτά, κανείς ρας δέν

κρούωνται.

Νά! τά πουλιά κυττάξετε πώς τρέχουν,

[πώς πηδούν] Σάν νά μάς κόροιδεσσοντε πού είμαστε στή

[ζέστα] Κι' έρχονται στό παράθυρο τί κάνουμε νά

Καί φεγγούν και[ζανάρχονται—τί ψωμόρφα,

[για ίδεστα!]... Αθανάσιος Διάκος

ΜΑΘΗΜΑ ΙΣΟΤΗΤΟΣ

“Ημην μόλις τεσσάρων έτων και ξεκίνησαν δέλην την έλευθερίαν τών άγρων. Έν τοσούτῳ ή μητέρα μου δέν ξεκίνησεν εύκαιριαν διά νά μου έμπειρη τό σέβας πρός την άνθρωπην φύσην.

“Αλλά κάποτε τό άποτέλεσμα έξεφυγε πολὺ τόν σκοτών της. Ιδού δέν παράδειγμα: Είχα σύντροφον άχωριστον ένα μικρόν χωρικόν, άνομαδέμενον Γιάννην, μεγαλετέρον μου κατά τρία έτη και δυνατώτερον μου.

“Μόλις τούτο ουρανόπιτε, είς δέλης τάς θελήσεις μου ως νά είχε γεννηθή διά νά με πακούνη.

“Η συνήθεια που είχα νά προστάξω χώρις αιτίαν μέ διέφευρες, και ή μητέρα

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΚΙΣΑ

“Η λογος είπε ή Κισα
Στό γλυκό άρδονάκι:

—“Ενα τραγουδάκι
Μάσε με Ισα-Ισα
Τόρα που άλι' ανθίζουν
και μοσκομορίζουν,
Νάν τό λέω στό θάρυνο
Και δους άσερόλαρνα..

—Κισα μου άσερλαθης;
Σύ ποτές νά μάθεις;

—“Εται νάχωρε καλό,
Και γιατί περάκαλό;

—“Οποιος θέλουν νά μαθαίνουν
Και πρό πάντων μονική,
Πρέπει πρώτα νά σωπαίνουν
Και νάκονδη προσεκτικό..

—Μά δ λογάς νάκονδη προφταίνει
Που δύλο λέει ως που πεθαίνει;

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

“Αθήναι, 38, άδος Εδριπόλου
την 25η Ιανουαρίου 1911

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΑΠΟΡΩΝ

“Ο φίλος μου I. K. Γ. άγνωστως διά τό 1911 τήν συνδρομήν του ήπ' αριθ. 61 συστήνετος άπορων. Ή δε φίλη μου Εδριμύα Χρ. Χαραλαμπίδην διανέστησε διά μίαν τριμηνίαν τήν συνδρομήν του ήπ' αριθ. 60 άπορου. Εδύτε τών!

“Τό Δοξαρέμενο Ελλησπόντια, πού έφηνη φέτος είς τον κύκλον μας, είνε ο πρώτη Αίσωπος. Αύτο τό δηλωνώ, διστι τό ίδιον φευδώνυμον είχον διά τό έτος τού, πρός τούς έγοντας φευδώνυμον είχον διά τό έτος τού. Προτάσεις με όντατα, ή με φευδώνυμα κατηγορημάτων, δέν δημοσιεύνονται.—Ο έντος περινθήσεως αρθρώμε σημείων πάσα τετράδια δέν ανταποδοτείσεις.

“Μικρά Μυστικά έπειθυμοντν ή άνταλλάξον: ή Σαμακή Αΐσα (0) με Εγγονον Αιτοκαράτος, Λαρεντήν Πατρίδα, Ούρανον Τόξον — ή Τρελλή Νεύτη (0) με Φαιδρόν Αδάματα, Αΐσαν τής Νεύτης, Μασκότ, Ριγολέτον, Γινού τού Τομού, Αΐσειρον — ή Ξανθή Μονομέ (0) με Ελληνα, Παπαφλέσσαν, Αστρον Εσπερινον (μέ τά ονόματά τους) — ή Εξόριος Ανδίσ (0) με Παλλάδα, Σιλφίδα, Ριγολέτον, Αρρόνιον.

“Μικρά Μυστικά έπειθυμοντν ή άνταλλάξον: ή Σαμακή Αΐσα (0) με Εγγονον Αιτοκαράτος, Λαρεντήν Πατρίδα, Ούρανον Τόξον — ή Τρελλή Νεύτη (0) με Φαιδρόν Αδάματα, Αΐσαν τής Νεύτης, Μασκότ, Ριγολέτον, Γινού τού Τομού, Αΐσειρον — ή Ξανθή Μονομέ (0) με Ελληνα, Παπαφλέσσαν, Αστρον Εσπερινον (μέ τά ονόματά τους) — ή Εξόριος Ανδίσ (0) με Παλλάδα, Σιλφίδα, Ριγολέτον, Αρρόνιον.

“Η Διάπλασις άσπαξεται τούς φίλους της: Φάτιον Χρ. Μ. (έχει καλώς, ευχαριστώ πολύ) Ριγολέτον (περιέγνω) Φιλελέθερον Φρόνημα (εύχαριστω πολύ σιά τάς ενεργειας) ή Μλόμπα-Γερόγρος δέν μένει είς τήν πολύ σαζες) Μοσμάν (τά έλαβα και τά έστειλα) Διατάλουν τού Μέλλοντος (έχει καλώς, έστειλα) Είμαι Ζακνιδία (βεβαίως βάζω καρματόσημον διά τό Έξωτερον τά πλάνα τάς φύλλων τού Έστωτερον τά πλάνα τάς φύλλων) Τάχαρα (γάριγκας προματόσημον, διστι διά την έπειθυμον) Ηράκλειον τά πλάνα τάς φύλλων γραμματόσημον, διστι διά την έπειθυμον) Στέλλα (έχει καλώς, έστειλα) Είμαι Ζακνιδία (βεβαίως βάζω καρματόσημον διά τό Έξωτερον τά πλάνα τάς φύλλων τού Έστωτερον τά πλάνα τάς φύλλων) Τάχαρα (γάριγκας προματόσημον, διστι διά την έπειθυμον) Ηράκλειον τά πλάνα τάς φύλλων γραμματόσημον, διστι διά την έπειθυμον) Στέλλα (έχει καλώς, έστειλα) Είμαι Ζακνιδία (βεβαίως βάζω καρματόσημον διά τό Έξωτερον τά πλάνα τάς φύλλων τού Έστωτερον τά πλάνα τάς φύλλων) Τάχαρα (γάριγκας προματόσημον, διστι διά την έπειθυμον) Ηράκλειον τά πλάνα τάς φύλλων γραμματόσημον, διστι διά την έπειθυμον) Στέλλα (έχει καλώς, έστειλα) Είμαι Ζακνιδία (βεβαίως βάζω καρματόσημον διά τό Έξωτερον τά πλάνα τάς φύλλων τού Έστωτερον τά πλάνα τάς φύλλων) Τάχαρα (γάριγκας προματόσημον, διστι διά την έπειθυμον) Ηράκλειον τά πλάνα τάς φύλλων γραμματόσημον, διστι διά την έπειθυμον) Στέλλα (έχει καλώς, έστειλα) Είμαι Ζακνιδία (βεβαίως βάζω καρματόσημον διά τό Έξωτερον τά πλάνα τάς φύλλων τού Έστωτερον τά πλάνα τάς φύλλων) Τάχαρα (γάριγκας προματόσημον, διστι διά την έπειθυμον) Ηράκλειον τά πλάνα τάς φύλλων γραμματόσημον, διστι διά την έπειθυμον) Στέλλα (έχει καλώς, έστειλα) Είμαι Ζακνιδία (βεβαίως βάζω καρματόσημον διά τό Έξωτερον τά πλάνα τάς φύλλων τού Έστωτερον τά πλάνα τάς φύλλων) Τάχαρα (γάριγκας προματόσημον, διστι διά την έπειθυμον) Ηράκλειον τά πλάνα τάς φύλλων γραμματόσημον, διστι διά την έπειθυμον) Στέλλα (έχει καλώς, έστειλα) Είμαι Ζακνιδία (βεβαίως βάζω καρματόσημον διά τό Έξωτερον τά πλάνα τάς φύλλων τού Έστωτερον τά πλάνα τάς φύλλων) Τάχαρα (γάριγκας προματόσημον, διστι διά την έπειθυμον) Ηράκλειον τά πλάνα τάς φύλλων γραμματόσημον, διστι διά την έπειθυμον) Στέλλα (έχει καλώς, έστειλα) Είμαι Ζακνιδία (βεβαίως βάζω καρματόσημον διά τό Έξωτερον τά πλάνα τάς φύλλων τού Έστωτερον τά πλάνα τάς φύλλων) Τάχαρα (γάριγκας προματόσημον, διστι διά την έπειθυμον) Ηράκλειον τά πλάνα τάς φύλλων γραμματόσημον, διστι διά την έπειθυμον) Στέλλα (έχει καλώς, έστειλα) Είμαι Ζακνιδία (βεβαίως βάζω καρματόσημον διά τό Έξωτερον τά πλάνα τάς φύλλων τού Έστωτερον τά πλάνα τάς φύλλων) Τάχαρα (γάριγκας προματόσημον, διστι διά την έπειθυμον) Ηράκλειον τά πλάνα τάς φύλλων γραμματόσημον, διστι διά την έπειθυμον) Στέλλα (έχει καλώς, έστειλα) Είμαι Ζακνιδία (βεβαίως βάζω καρματόσημον διά τό Έξωτερον τά πλάνα τάς φύλλων τού Έστωτερον τά πλάνα τ

